

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.927 van 30 mei 2001
in de zaak A. 94.001/XIV-3347.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
advocaat L. PEPERMANS,
kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
Sint-Jansplein 49 bus 6

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van vermeende Pakistaanse nationaliteit, op 26 juni 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 januari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 25 april 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedure

inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 23 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE PUTTE die, loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij, die beweert van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 27 september 1999 en verklaart zich op 29 september 1999 vluchteling.

1.2. Op 20 januari 2000 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 april 2000 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 21 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat- generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Urdu machtig is.

Betrokkene, die beweert van Pakistaanse nationaliteit te zijn, verklaarde op 17 maart 1999 tegen de wil van zijn vader getrouwd te zijn met een tot het soennitische geloof bekeerde ahmadi- vrouw. Betrokkenes vader en oom die 'Block development member' was van de Moslim league zouden, toen betrokkene nog een kind was, een traditioneel huwelijk geregeld hebben met zijn dochter. Door het breken van deze huwelijksbelofte zou betrokkenes politiek invloedrijke oom de plaatselijke politie hebben beïnvloed om hen te laten arresteren op beschuldiging van moordpoging. Betrokkene zou voor tien dagen opgesloten en mishandeld geweest zijn waarbij hij verplicht zou zijn geworden de vermeende feiten te bekennen. Betrokkenes vader zou hem na het betalen van smeergeld slechts officieus vrijgekregen hebben. Betrokkene zou hierna ondergedoken zijn bij een familielid in Karachi en nadien bij een vriend in een landelijk gebied. De politie zou betrokkenes eerste schuilplaats hebben ontdekt waardoor de vader van betrokkene hem bevolen zou hebben het land te verlaten en voor hem een vluchtreis hebben geregeld.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene in de loop van de asielprocedure een aantal verklaringen heeft afgelegd die niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde betrokkene dat hij gedurende zijn opsluiting door de politie zou verplicht zijn geweest een 'First Information Report' die tegen hem zou zijn opgesteld op grond van moordpoging te hebben moeten ondertekenen. Dit is bevreemdend daar noch een 'First Information Report' noch een 'warrant of Arrest' door

een verdachte ondertekent dienen te worden om geldig te zijn.

Verder verklaarde betrokkene dat de politie van de rechter een 'tien dagen remand' om hem te laten bekennen zou hebben gekregen terwijl de rechter in Pakistan voor een verdachte in voorhechtenis steeds een 'veertien dagen remand' aan de politie geeft. Betrokkene verklaarde verder door de politie mishandeld en slechts na betaling van smeergeld door zijn vader officieus vrijgelaten geweest te zijn. Aan deze verklaring kan evenwel moeilijk geloof gehecht worden temeer omdat betrokkenes vader geen stappen zou ondernomen hebben een 'High Court Challenge' af te dwingen die de politie dwingt de verdachte voor de rechter te brengen en waardoor de mishandeling kan worden vastgesteld.

Tevens dient vastgesteld te worden dat de Moslims League regering op 12 oktober 1999 door het leger werd afgezet, waardoor betrokkenes vrees voor de politieke invloed van zijn oom niet meer reëel kan zijn (Ambassaderapport van 3 maart 2000).

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene een tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd. Zo verklaarde hij voor het Commissariaat-generaal dat zijn oom na de voltrekking van zijn huwelijk niet meer bleef aandringen op een huwelijk met zijn eigen dochter maar hem hiervoor zou afstraffen, terwijl betrokkene volgens het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat hij ofwel met zijn nicht diende te huwen ofwel schuldig pleiten. In het licht van voorgaande heeft betrokkene geen afdoende, noch zwaarwichtige elementen aangebracht die er zouden op wijzen dat hij wel degelijk door de autoriteiten van zijn land wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatie-bevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 januari 2000.

(...)"

2.1.1. Overwegende dat verzoekende partij een eerste middel afleidt uit de schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van artikel 62, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 149 van de Grondwet; dat verzoekende partij dit middel als volgt uitwerkt :

"Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

Vooreerst stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat verzoeker een aantal verklaringen heeft afgelegd die in strijd zouden zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt.

Het betreffen volgende zogenaamde fouten :

- First Information Report, ondertekend door verzoeker, hetgeen ongebruikelijk zou zijn
- '10 dagen remand' afgeleverd door de rechter aan de politie, in plaats van '14 dagen remand'
- smeergeld in plaats van procedure High Court challenge
- afzetting door leger van Moslim League, dus geen gevaar meer

1) Verzoeker stelt formeel dat hij na gefolterd te zijn verplicht werd de FIR te ondertekenen, met de woorden dat hij de nonkel had willen doden. In feite heeft men hem een bekentenis afgedwongen.

2) De 10 days remand betreft een 'legale weg om druk te zetten op verdachten, en wordt door de politie vertaald door middel van foltering.

Verzoeker werd gearresteerd, en beken(t) na de foltering die hij onderging tijdens de dagen opsluiting.

Het CGVS beschikt over verkeerde informatie als zij stelt dat elke remand steeds 14 dagen betreft. Verzoeker voegt een verklaring bij van een Pakistaans advocaat Muhammad Sharif die attesteert dat :

'de maximale termijn van remand die een magistraat kan afleveren 14 dagen detentie betreft. Nochtans in de praktijk kan de magistraat een remand afleveren voor 2, 3, 4, 6, 8, 10 of 14 dagen die echter in totaal de 14 dagen niet mogen overschrijden.'

3) Verzoekers vader zou nagelaten hebben een procedure High Court Challenge te voeren. Reden waarom het CGVS geen geloof wenst te hechten aan de officiële vrijlating na betaling van smeergeld en foltering.

Verzoeker is verbaasd omtrent de naïviteit van het CGVS. Enerzijds is de stelling van het CGVS in strijd met de dagdagelijkse omkooppraktijken die veelvuldig beschreven worden in de pers. Anderzijds kan verzoeker moeilijk verweten worden een bepaalde procedure niet gevoerd te hebben, temeer daar de dagdagelijkse praktijk ook uitwijst dat je, ingeval van klacht tegen de politie, gewoonweg verdwijnt, opgepakt wordt door de politie en gedurende enkele maanden wordt opgesloten en wordt afgeperst.

4) Tenslotte wat betreft de bewering van het CGVS dat verzoeker geen vrees voor vervolging meer hoeft te hebben, daar de Moslim League op 12 oktober 1999 door het leger werd afgezet. Ook dit betreft een vrij eigenaardige redenering van het CGVS.

Verzoeker werpt op dat een afzetting door de Moslim League nog geen geregistreerd FIR doet verdwijnen. Het leger is zeer strikt ook in de bestraffing.

Voorts wordt verzoeker ten onrechte een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen wordt verweten.

Verzoeker stelt formeel dat de aangehaalde tegenstrijdigheid in strijd is met wat hij zelf heeft verklaard of willen verklaren, en die wellicht te wijten zijn aan enerzijds een verkeerd begrip (via de tolk) van het door hem gezegde, anderzijds door de paniek die zich van hem heeft meester gemaakt tijdens het interview op het CGVS, paniek die alles te maken had met de traumatische gebeurtenissen in Pakistan die hij opnieuw beleefde.

Zo stelt hij uitdrukkelijk dat de aangehaalde tegenstrijdigheid geen tegenstrijdigheid, doch een evolutie in de tijd betreft : Verzoeker had een engagement naar zijn familie toe om met zijn nicht te huwen. Hij komt dit engagement niet na, want huwt een andere vrouw. De familie, en voornamelijk de nonkel en broer van de nicht, zijn zeer verbolgen, en willen

hem straffen. Zulks gebeurt vaak in Pakistan, voornamelijk in de kleinere dorpen. Huwelijken gebeuren in families, niet er buiten. In de eerste momenten nadat de nonkel weet had van het huwelijk van verzoeker, werd verzoeker voor de keuze gesteld huwen of schuldig pleiten. Nadien, nadat verzoeker duidelijk geweigerd had, was de nonkel enkel nog uit op bestraffing. Het betreffen zaken van eer. Overigens ook de A-echtgenote van verzoeker loopt gevaar. Volgens de nonkel langs moederzijde is er reeds iets gebeurd met de echtgenote, nl. een brand in de keuken. Verzoeker weet niet hoe ernstig zijn echtgenote gekwetst is en of zij de brand overleefd heeft.

De gegeven motivering in zijn geheel gaat voorbij aan de verplichting om in ieder dossier alle aspecten eigen aan de zaak van de persoon in kwestie te onderzoeken conform de definitie van de Conventie van Geneve; het uitgangspunt vormt immers een ernstig individueel onderzoek van het dossier van de kandidaat-vluchteling, wat i.c. dus niet gebeurd is. De bestreden beslissing schendt vanuit die optiek alle aangehaalde wettelijke en grondwettelijke bepalingen evenals de rechten van verdediging.”;

2.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de aanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond is; dat de bestreden beslissing steunt op vier motieven, met name: het is bevreemdend dat een verdachte een “First Information Report” dient te ondertekenen, een “remand” wordt steeds voor veertien dagen uitgevaardigd, de Moslim League werd door het leger afgezet en verzoekende partij heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd; dat de commissaris-generaal in verband met het eerste motief het volgende doet gelden:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene in de loop van de asielprocedure een aantal verklaringen heeft afgelegd die niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde betrokkene dat hij gedurende zijn opsluiting door de politie zou verplicht zijn geweest een 'First

Information Report' die tegen hem zou zijn opgesteld op grond van moordpoging te hebben moeten ondertekenen. Dit is bevreemdend daar noch een 'First Information Report' noch een 'warrant of Arrest' door een verdachte onderteken(d) dienen te worden om geldig te zijn.”;

dat verzoekende partij tegen dit motief inbrengt dat zij formeel stelt dat zij na gefolterd te zijn verplicht werd de “FIR” te ondertekenen, met de woorden dat zij haar nonkel had willen doden, zodat men haar in feite een bekentenis heeft afgedwongen; dat verzoekende partij derhalve het eerste motief niet aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt; dat dit gegeven nochtans de kern van haar vluchtrelaas uitmaakt; dat dit des te eigenaardiger overkomt, nu verzoekende partij, ter weerlegging van het tweede motief, er in is geslaagd van een advocaat uit Pakistan een overtuigingsstuk te doen verzenden naar België; dat niet valt in te zien waarom verzoekende partij heeft nagelaten om ook het “First Information Report” te doen toezenden of om, minstens, een begin van bewijs aan te reiken van het feit dat de commissaris-generaal inzake de ondertekening van een “First Information Report” naar recht en redelijkheid niet tot zijn vaststelling kon komen; dat immers in het vluchtelingenrecht op de kandidaat-vluchteling de plicht rust om zijn dossier samen te stellen met relevante stavingsstukken; dat hieruit volgt dat de commissaris-generaal alleen al op basis van dit determinerende motief tot de conclusie kon komen dat verzoekers aanvraag kennelijk ongegrond is; dat de overige motieven slechts ten overvloede gelden, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is de bestreden beslissing aan te tasten; dat de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekende partij een tweede middel afleidt uit de schending van de rechten van verdediging; dat zij betoogt dat het verhoorverslag waarop de bestreden beslissing is gebaseerd met de hand is geschreven en dat het gevolg daarvan is dat sommige delen onduidelijk zijn, wat impliceert dat verzoekende partij niet met zekerheid kan nagaan of de gegeven motivering haar steun zou kunnen vinden in de door haar afgelegde verklaringen, zodat "bijgevolg (...) hier de rechten van verdediging (worden) aangetast waar verzoeker zich niet met gelijke wapens kan verweren tegen de argumenten door de gedaagde opgeworpen.";

2.2.2. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat dit op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaat; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het middel faalt naar recht;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronde middelen tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedure inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig mei tweeduizendeen, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.